

**« Ἀμνημόνησον πταισμάτων νεκροῖς, Λόγε...»
ἢ, τοῦ Ψυχοσάββατου ἡ παρουσία.**

Συναχτήκαμε χθές, Τσικνοπέμπτη, γύρω ἀπὸ τὴ γιορταστικὴ τὴν τράπεζα, ὅπως τὸ θέλει ἡ παράδοση, συμφάγαμε, χαρήκαμε, εὐχηθήκαμε καὶ τοῦ χρόνου κι ὕστερα ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἄλλη μας ὑποχρέωση: νὰ ἐτοιμασοῦμε τὸ ἄλλο ἐόρτιο ἔδεσμα- γιὰτὶ περὶ εὐγεύστου καὶ θρεπτικοῦ ἐδέσματος πρόκειται- τὸ κόλυβο γιὰ τοὺς κεκοιμημένους μας.

Ἄς εὐωδιάζει ἀκόμα τὸ σπίτι ἀπὸ τὰ καλομαγειρεμένα φαγητά, ἃς ἀπλώνεται ἀκόμα ἡ κνίσσα γύρω μας, σήμερα ἄλλες εὐωδιές ἔρχονται ν' ἀντικαταστήσουν τὶς προηγούμενες. Μάλιστα, ἂν οἱ εὐωδιές τῆς Τσικνοπέμπτης ἔχουν χαρακτήρα ἐόρτιο, χαρμόσυνο καὶ τερπνόν, οἱ εὐωδιές σήμερα, παραμονὴ τοῦ Ψυχοσάββατου, ἔχουν ἓνα ἄλλο χαρακτήρα καὶ μιὰ περίεργη σοβαρότητα, ἀναμιγμένη μὲ ἱεροπρέπεια καὶ σιωπὴ. Γιατὶ τὸ βρασμένο στάρι, τὸ κυμινο, ἡ κανέλλα, τὰ τριμμένα ἀμύγδαλα, ἀναδίνουν μιὰν ἄλλη ὀσμή, ποὺ τὴ συνοδεύει τὸ καμμένο μοσχοθυμίαμα, ἀλλὰ πάν' ἀπ' ὅλα ἐκείνη ἡ περίεργη σιωπὴ. Σιωπὴ ποὺ φέρει μέσα της φορτία τεράστια προσευχῶν, ἱκεσιῶν, συγκρατημένων δακρύων καὶ φυσικὰ ἀκέραια κομμάτια Μνήμης. Γιατὶ ἡ ἡμέρα ἡ σημερινὴ δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἓνα προσκλητήριο καὶ μιὰν ἀνάκληση Ὀνομάτων... Ὀνομάτων ποὺ ἔχουν ἀπομείνει ἀπὸ ὑπάρξεις, ποὺ κι αὐτὲς τοῦτες

τις χρονιάρες μέρες ετοίμαζαν τὸ κόλυβο γιὰ τοὺς δικούς τους ἀνθρώπους, μέχρι ν' ἀναχωρήσουν.

Βαραίνουν οἱ ἴσκιοι τους γύρω μας ἀκόμα, ὅμως πιὸ πολὺ βαραίνουν τούτη τὴ μέρα, γιὰτὶ μὲ διπλὸ τρόπο σχεδιάζεται ἡ ἀπουσία τους: τόσο ἀπὸ τὴ χθεςινὴ ἐόρτιο τράπεζα τῆς Τσικνοπέμπτῃς, ὅσο καὶ σήμερα, καθὼς γράφονται τὰ ὀνόματά τους γιὰ νὰ μνημονευτοῦν στὸ μισοφωτισμένο ἀπόβραδο, ὅταν θὰ ψαλλεῖ τὸ Τρισάγιο.

«Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου...» Ἀμήν.

.....

Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια τόσο καὶ θὰ γιγαντώνεται μέσα μας ἡ ἐπιμονὴ γιὰ τιμὴ καὶ μνημόνευση τῶν Κεκοιμημένων. Ἴσως γιὰτὶ νοιώθουμε νὰ σιμώνει ἡ ὥρα καὶ τῆς δικιᾶς μας ἀναχώρησης, κάτι ποὺ θὰ χρειαστεῖ νὰ μᾶς προβληματίζει, μᾶς συνέχει, καθὼς τὸ γνωρίζουμεπιὰ, πὼς κι ἐμεῖς θὰ γραφοῦμε κάποτε, ὡς ὄνομα-πόση ἡ σοφία τῶν πατέρων μας νὰ μᾶς χαρίζεται αὐτὸ τὸ ὄνομα-καὶ συνάμα θ' ἀκούγόμαστε σὲ κάθε εὐκατάνυκτο σύναξη, ὅπως εἶναι αὐτή, ἀλλὰ κι ἡ αὐριανή, τῆς Κυριακῆς ποὺ συνορεύει ἀπόλυτα μὲ τὴ σημερινὴ τὴ μέρα τοῦ Ψυχοσάββατου...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι, τὶ ἄλλο νὰ πεῖς: Τὰ εἶπε ὅλα ἡ Σύναξη τῶν Πιστῶν, ἡ Ἐκκλησία, ποὺ συνεχῶς ἐπαναλαμβάνει. «Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου...» Ἀμήν

**Παρασκευή, 21 Φεβρουαρίου2014,
Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παννυχίδα γιὰ τοὺς Κεκοιμημένους.**

Πρωτοπρεσβ. Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός